

Ruma sorsanpoikanen

Olipa kerran sorsanpesä, jossa oli vallan merkillisiä munia. Se johtui siitä, että sorsaemon ulkomaanmatkojen aikana muut linnut olivat käyneet munimassa toisen pesään. Sinne oli pullauttanut munansa niin nokikana kuin punatulkukin, niin väyrpynen kuin kaksikieli. Ehtivät vielä libbiäinen ja rötösrastaskin asialle.

Vaan eihän sorsaemo sitä tiennyt, ihmetteli vain vähän, että paljonpa niitä on, mutta ajatteli sitten että samallahan tässä hautuu vähän useampikin.

Lopulta munat alkoivat kuoriutua. "Riks-raks-poks," sanoivat munankuoret, ja "Paasikivi-Kekkonen," visersivät pikkutiput ensi töikseen. Silmät suurina ne ihmettelivät maailmaa, johon olivat ahtaasta kuorestaan joutunut. "Onpa täällä laajapohjaista", ne päivittelivät.

—Somia lapsia, ihasteli sorsaemo ylpeänä.

Ja niin ne olivatkin, omituisia sorsanpojiksi. Väyrpynen oli aivan vihreä, kaksikieli lauloi ruotsiksi ja libbiäinen oli niin pieni räpäle, että väyrpynen tuota pikaa söi sen suuhunsa. Punatulkunmunasta tuli kaksoiset, jotka alkoivat heti nokkia toisiaan niin touhukkaasti, että kokonaan katosivat pesästä jonkin pusikkoon.

Sitä ei emo kuitenkaan huomannut, sillä se säikähti pahanpäiväisesti, kun yhdestä kuoresta putkahti nokikanan poikanen.

Emo nimittäin oli punaviherväriskoeka, ja siitä kaikki muut poikaset näyttivät tasaisen harmailta. Mutta nokikana oli selvästi musta ja sitä paitsi niin iso, että emo epäili sitä joutseneksi.

—Kääk! Sinä et ole oikea sorsanpoikanen. Katsopa siskojesi, ne ovat aitoja vesilintuja. Kunpa kissa sinut söisi, sinä ilkeä rumilus, emo sanoi julmasti.

—Kvaak! yritti mustakana selittää sorsien kielellä todistaakseen olevansa aito vesilintu, mutta mikään ei auttanut. Erno vyöräytti nokikanaraukan ulkopuolelle.

Sitten sorsaemo alkoi laskea pesuettaan: —Minä, yksi, kaksi... Ei, enemmänhän niitä piti olla.

Sorsaemo suorastaan hätäntyi. Minne oli koko suuri poikue

kadonnut?

Viimein hän muisti, että yksi muna, rötösrastas, oli vielä kuoriutumatta. Mutta siitä ei taitaisi paljon iloa olla, sillä muna oli aivan vaivaisen kokoinen ja sitä paitsi pahansisäinen. Jo kauan se oli pitänyt niin jumalatonta möykkää, ettei pesue saanut hetkenkään rauhaa. "Rrrr-rötös, rrrr-rötös!" kuului rastaan korviavilhovalta järitykseltä munan sisältä päivät pääksytysten, ja välillä poikanen haukuskeli niin emoaan kuin vanhempia sisaruksiinsa valcosorsaksi ja vaikka miksi. Lopulta koko häirikkö kannettiin porukan päätöksellä ulos pesästä.

Mutta ihme ja kumma. Kevätaurinko oli lämmittänyt syrjäytettyä munaa kuin konsanaan sorsaemon kylki. Ja nyt yhtäkkiä siitä kuoriutui virkeä rötösrastaan poikanen. Ja millainen poikanen! Se oli paljon suurempi kuin munasta olisi voinut päätellä, eikä se enää pitänyt kovin pahaa meteliäkään.

—Krääk, se liversi.

—"Krääk", liikuttui sorsaemo. —Niin se pieni yrittää, vaikei vielä osaakaan. Kuulitteko pojat, se on meikäläisiä, oikea sorsa. Se puhuikin meidän kiel-tämme. Kohta sieltä tulee aivan oikea kvaak, kun tuo äänenmuros helpottaa. Kvaak, sano kvaak, sano nyt. Tui tui..

Niin kietoi sorsaemo uuden poikasensa hellästi siipiensä suo-jaan. Ja jonakin kauniina päivänä sieltä kajahtaa kirkas ja puhdas "Kvaak!" kuin synnynnäiseltä sorsalta ikään.